

O stingă-se a vieții ...

Mihai Eminescu

O stingă-se a vieții fumegătoare faclă
Să-mi aflu căpățiul cel mult dorit în raclă!
N-aflai loc unde capul în lume să mi-l pun,
Căci n-am avut tăria de-a fi nici rău nici bun.
Căci n-am avut metalul demonilor în vine,
Nici pacinica răbdare a omului de bine.
Căci n-am iubit nimica cu patimă și jind,
Un creier plin de visuri și-o inimă de rînd.

De mult a lumii vorbe eu nu le mai ascult!
Nimic e pentru mine ce pentru ea e mult.
Viitorul un trecut e, pe care-l văd întors,
Același șir de patimi s-a tors și s-a retors,
De mâinile uscate a vremii-mbătrînite.
Sunt limpezi pentru mine enigmele-ncîlcite.
Nu-ntreb de ce pe lume nu ne e dat de soarte
Noroc fără durere, viață fără moarte.

Am pus de mult deoparte acele roase cărți
Ce spun c-a vieții file au vecinic două părți.
Cu-a lor înțelepciune nimica nu se schimbă,
Cu dezlegări ciudate și cu frînturi de limbă.
Ocupă-se copiii, eu pun o întrebare,
Nu nouă, însă dreaptă, nu liberă, dar mare!

Viața, moartea noastră noi le ținem în mîni
Pe ele deopotrivă noi ne simțim stăpîni.
O cupă de otravă, un glonte, un pumnar,
Ne scapă deopotrivă de-o viață de amar.
De ce țin toți la dînsa, oricît de neagră fie?
Ea împlinește oare în lume vo solie?
E-un scop în viața noastră vun scop al mîntuirii?
Nu junghiem ființa pe-altarul omenirii?
A gîndului lucire, a inimii bătaie,
Ridică vreun grăunte din sarcina greoaie,
Mizeriei comune, trăind cu moartea-n sîn,
Pe altu-n astă lume îl doare mai puțin?
O, e nu cer norocul, dar cer să mă învăț,
Ca viața-mi preț să aibă, și moartea s-aibă preț!
Să nu zic despre mine ce omului s-a zis,
Că-i visul unei umbre, și umbra unui vis!

O, Demiurg, solie cînd nu mi-ai scris în stele,

POEZII ONLINE

De ce mi-ai dat stiința nimicniciei mele?
De ce l-al vieții mijloc de gânduri negre-un stol
Mă fac să simt în minte și-n inimă un gol?
De ce de pe vedere-mi tu vălul ai rărit,
Să văd cum că în suflet nu am decît urît?
Viața mea comună s-o tîrîi uniform,
Și să nu pot de somnul pămîntului s-adorm.
Zadarnică, pustie și fără înțeles,
Viața-mi nu se leagă de-un rău sau de-un eres.
Eu nu mă simt de-asupra, și nu sunt dedesubt,
Cu mine nu am luptă, cu lumea nu mă lupt
Pentru-o minciună mare sau mare adevăr,
Tot una mi-ar fi mie, căci alta nu mai cer
Decît să fiu în stînga sau dreapta hotărît,
S-omor și eu pe altul, sau să fiu omorît,

Și făr' de nici un nume în lume să mă-nser,
Căci ce-i la urma urmei minciună, adevăr?
Să țin numai la ceva, oricît ar fi de mic,
Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic.